

Dienie Koolen, logopediste en blogger voor artsenauto.nl, raakt niet uitgepraat en geschreven over de sector waarbinnen zij met veel passie haar vak uitoefent. Daarbij houdt ze zich nadrukkelijk niet alléén bezig met vakinhoud. Gedreven gooit ze geregeld stenen in schijnbaar rimpelloze vijvers. Omdat iemand het moet doen.

Ik heb een prachtig vak, maar ben altijd met méér bezig geweest dan het zo goed mogelijk uitoefenen ervan. De sector in zijn algemeenheid en alle processen daaromheen, hebben me altijd enorm geïnteresseerd en ik ben het type dat dan ook een steentje bij wil dragen. Daarom heb ik me tussen de bedrijven door beziggehouden met besturen en doceren en ben ik altijd in allerlei werkgroepen te vinden. Zo krijg je goed zicht op wat er speelt, wat er werkt, wat er klopt of juist niet klopt. En daar doe ik dan iets mee. Via mijn blogs, maar ook op andere manieren. Ik ben niet bang om hardop kritisch te zijn, maar ik probeer wel altijd om in praktische zin mee te werken aan oplossingen.

Het liefst zou ik niet over geld praten, maar ik merk dat de bekostiging van zorg en behandeling – bij alle paramedische disciplines, maar zeker ook in de logopedie – vrijwel bij elk onderwerp een grote rol speelt. Je kunt er niet omheen als je het reilen en zeilen in de gezondheidszorg beschouwt. Ik noem maar even een voorbeeld met betrekking tot kwaliteit. Het is een groot goed dat de standaard daarvoor via de verschillende beroepsverenigingen zelf wordt bepaald in de vorm van richtlijnen. Zelf ben ik daar diverse keren bij betrokken geweest. Punt van grote zorg is dat de zorgverzekeraars er vervolgens mee op de loop gaan. Want die nemen wel de richtlijn over, maar niet de bijbehorende tijdsinvestering, waardoor de professionals in de problemen komen. Dan kun je met de beschuldigende vinger naar de zorgverzekeraars wijzen, maar

‘Ik ben niet bang om hardop kritisch te zijn’

dat vind ik te makkelijk. Ik spreek er óók de beroepsvereniging op aan, want die laat het gebeuren. Die zou moeten afdwingen dat de bijbehorende tijdsinvestering gedeclareerd kan worden. Ik denk soms dat beroepsverenigingen zich niet bewust zijn van wat ze over hun leden afroepen. Onze eigen richtlijnen mogen geen afrekeninstrument worden van de zorgverzekeraar.

Ik zal een voorbeeld noemen uit mijn vak; de behandeling van slikproblemen bijvoorbeeld bij iemand met de ziekte van Parkinson. Wil zo'n behandeling goed en succesvol zijn, dan moet er worden samengewerkt met andere disciplines. En die samenwerking is aan allerlei kwaliteitsregels gebonden, zoals regelmatig overleg en een goede verslaglegging. Beide handelingen kosten tijd die mijns inziens niet voldoende is meegenomen in het tarief. Dat is iets wat op veel terreinen en in alle disciplines remmend werkt en waaraan we echt iets moeten doen. We, zeg ik met nadruk, want ik bedoel dus zowel de zorgverzekeraar als de beroepsvereniging.

Samenwerking met andere disciplines is ook zo'n thema dat mij bezighoudt. Ik zie in mijn vak veel in kruisbestuiving tussen logopedisten en fysiotherapeuten. Niet direct voor iedereen een logische combinatie, omdat het publiek bij logopedie eigenlijk alleen denkt aan spraakverbetering, maar we behandelen bijvoorbeeld ook slikklachten en communicatieproblemen na een CVA. Een groot aantal patiënten en cliënten dat logopedische behandeling nodig heeft, krijgt ook met fysiotherapeuten te maken. Bijvoorbeeld bij neurologische aandoeningen. Behalve dat we dus beiden bij dezelfde patiënten komen – ja,

logopedisten bezoeken patiënten thuis – zijn we ook afhankelijk van elkaar in de behandeling. En we roepen de ander erbij als dat nodig blijkt. Want het is goed als je als zorgprofessional weet wat je allemaal kunt, maar het is ook essentieel te weten wat je niet kunt. We kunnen zo veel van elkaar leren. Wat dat betreft zou ik er erg voor zijn als we de verschillende disciplines deels gezamenlijk zouden opleiden.

Er zijn nu zo veel spelers op de markt. Voorheen wist je wie er nog meer bij een patiënt betrokken waren. De huisarts kende de vaste wijkverpleegkundige en de fysiotherapeut persoonlijk en een belletje was vaak voldoende om de behande-

‘Onze eigen richtlijnen mogen geen instrument worden van de zorgverzekeraar’

ling op de rit te krijgen. Begrijp me goed; ik ben voor transparantie, verslaglegging, profilering en gezonde concurrentie en ik zie er zeker de voordelen van, maar dat neemt niet weg dat er ook grote nadelen aan kleven. Door de regelgeving en de inrichting van de gezondheidszorg lijkt er te weinig ruimte (over) voor ervaring, voor de klinische blik.

Hetzelfde speelt in het onderwijs. Zo moeten we via een ingewikkelde onderzoeksprocedure met verslaggeving

aantonen waarom een kind wel of juist niet in het speciaal onderwijs thuis hoort, terwijl iedere betrokken professional in één oogopslag ziet hoe het zit met dat kind. In het papierwerk wordt ontzettend veel tijd gestoken, waarvoor we de rekening nergens neer kunnen leggen. Dat zou toch anders moeten kunnen, denk, zeg en schrijf ik dan. Ook realiseert men zich in Den Haag niet dat bezuinigingen in het onderwijs effecten hebben op behandeling via de eerste lijn. Dat is dan weer moeilijk, want er gaan twee afzonderlijke ministeries over. Ook daar zou ik graag meer overleg en samenwerking zien.

Als ik praat over het reilen en zeilen in de zorg, raak ik niet uitgepraat. De sector is als het om werk gaat, altijd mijn grote liefde geweest. Ook de tweede lijn heeft een warme plaats in mijn hart. Dat merk ik weer nu er sprake is van substitutie: wij zijn geen concurrenten, maar moeten elkaar aanvullen. Ik heb de B van Beroepsverband altijd gekoesterd en heb er destijds bewust voor gekozen niet naar de universiteit te gaan, maar me praktisch te laten opleiden. Tegelijkertijd heb ik wél de drang om meer te doen dan het praktische werk alleen. We moeten de samenwerking zoeken tussen theorie en praktijk. Ik zet me graag in om mijn beroepsgroep én andere disciplines te helpen zich te profileren in een werkveld waar ongekende, vaak financiële gedreven, krachten spelen. Ook schrijf ik over de positie van de patiënt en het belang van keuzes in de zorg. Zorgverzekeraars spreek ik aan op hun slechte informatievoorziening naar de klant en hun slechte relatiebeheer met ons. Maar op, denk ik dan. Want ik ben niet zo snel onder de indruk van grote krachten.